

Ano, příští rok nás čeká jubilejní **Starý dobrý western** na přehradě Bystřička, resp. v letním kině a na přidružených scénách. Letos se festival rozrostl o jednu scénu (v kempu) a o jeden den – hrálo se v kempu i v neděli. V sobotu byly v provozu všechny tři scény (třetí, dosud nejmenovaná je tradiční U Mokrošů na druhé straně přehrady). Takže zejména v sobotu bylo z čeho vybírat. Já jsem, spolu s kolegou

H

onzou Gottfriedem

, moderoval hlavní sobotní scénu a ta začínala hned bombou – hvězdou dne: vystoupil

Jaroslav Wykrent

se skupinou

In blue

. Naprosto strhující vystoupení osobnosti, která jednu dobu vystupovat naprosto nemohla. Ukázka životní síly a optimismu, ukázka toho, že slova v jeho písních jsou opravdová a prožitá. Bylo to samozřejmě autorské zpívání, Jaroslav Wykrent zazpíval zejména písně ze své aktuální desky, ale přidal i klasiku a hity. Vystoupení trochu kazilo mírně komerční rýmování na aktuální témata, ale čert to vem. Nikdo neměl za zlé pořadatelům, že hned na začátku vyrobili mírný skluz, protože ukazovat obligátní dvě písně do konce si nikdo nedovolil, a nikdo by to ani nechtěl.

Letošní SDW byl, alespoň podle mě, více naplněn slovenskými skupinami, či muzikanty, doprovázejícími americké hvězdy. Po Jaroslavu Wykrentovi vystoupili tradiční hosté festivalu –

Neznámi

. Hráli slovenský countryový standard, plusem byla převaha vlastní tvorby. Skupina

Colt

předvedla o poznání modernější a tvrdší verzi country, takřka blížící se country rocku. V repertoáru měli svoji verzi skladby, kterou známe v podání Petra Spáleného jako

Divný hry lidí

. Mezi tyto dvě kapely se vklínil zlínský

Podjezd

, který kromě country předvedl i pop, swing nebo newgrass. Ten zas měl v repertoáru svou verzi skladby Jany Kratochvílové

V stínu kapradiny

. Trošku působili na ploše necelé hodiny neurčitě množstvím žánrů, které umí. Věřím, že na koncertě mají jednotlivé žánry uspořádané a vygradované. A pak

Willy Jones Band

– sólista z USA, doprovodná skupina ze Slovenska. Hráli klasiku šedesátých a sedmdesátých let, s citem a s drivem, vždy osobitě, ale s úctou k předlohám. Příjemné univerzální vystoupení. Druhým vrcholem dne bylo vystoupení skupiny

Bababand

–

Pavlína Jíšová

,

Adéla Jonášová

,

Romana Tomášková

a

Petra Šany Šanclová

. Všechno osobnosti, členky jiných kapel i současně sólistky. Zkušenosti z autorství, sólových vystupování a vystupování kapelních se v případě těchto čtyř dam protnuly a umocnily. Prostor dostala každá z dam i jako sólistka, zahrály i klasické známé písničky z repertoáru Pavlíny Jíšové, ale v této sestavě jinak známé písně dostaly úplně nový náboj. Držely se v mezích folku, ale i příznivcům country měly co říct. Vyslovená radost na pódiu i pod ním.

Kolem devatenácté hodiny patří prostor pořádajícím **Gymplerům**, ti zahráli to, co se od nich čeká, tedy směs oblíbených countryových evergreenů. Je patrné, že hrají to, co mají rádi a čemu věří. Po nich nastoupil

AG Flek

. Byla to trochu výraznější žánrová změna, ale všichni to pochopili jako ujištění, že tradiční poctivý základ folku stále existuje. Byl to sice návrat do 70. - 80. let, ale současně to bylo sdělení, že tahle muzika má stále co říct i dnešním posluchačům. Poctivá, vystavěná bez efektů a proto trvalá. A opět Slovensko –

Allan Mikušek

reprezentuje moderní country osmdesátých a devadesátých let, v muzice tohoto tisíciletí zatím moc nezalovil, ač by na to jistě měl. Po něm přišla dvojice

Songs of Falls

doprovázená dalšími slovenskými muzikanty. Zahráli balady z hor, o životě a jeho pádech a vzestupech. Většinou tedy písně spíše ve volnějším tempu, škoda, že publikum asi většinu textů neocenilo. K ocenění byla rozhodně muzika – banjo posunovalo balady trochu k bluegrassu a mountain music a skupina se k tomu i několika převzatými skladbami přiznala. Nu, a závěr připadl

Rangers Bandu

. Předvedli naprosto profesionální vystoupení skupiny, která ví, v čem spočívá její sláva a síla, neexperimentovali a s pokorou, ale současně s umem a zaujetím, interpretovali největší hity z dob Rangers. A publikum to ocenilo i dlouho po půlnoci.

Součástí festivalu byly i ukázky country tanců a kovbojského umění (nože a biče). Sledoval-li někdo druhou a třetí scénu, které byly převážně bluegrassově zaměřeny a sestaveny většinou z kapel z nedalekého okolí, budu rád, pokud mě doplní.

www.starydobrywestern.cz